

Det er imidlertid nok rigtigt, at jeg efter denne konstatering erkender, at jeg ikke er helt uhildet, når jeg bedømmer gældende ret på området. Jeg har en sagsbehandling at forsvare og må derfor imødesee, at folketinget vil tilsidesætte min retsopfattelse og fortsat henholde sig til redegørelsens bevillingsretlige opfattelse. Det vil følgelig nok være rigtigt, at jeg klargør de konsekvenser, en sådan afgørelse vil få, hvis den måtte blive truffet.

En opretholdelse af redegørelsens retsopfattelse vil indebære, at folketinget selv fastlægger det principielle forhold mellem bevillingslovene og den almindelige lovgivning. En sådan fastlæggelse må opfattes som overordnet i forhold til finansudvalgets praksis. Dette vil få en meget indgribende betydning for udvalgets fremtidige arbejde. Som berørt i indledningen forekommer det så hyppigt, at det måske nærmere er reglen end undtagelsen, at finansudvalgets »frie« bevillinger gives i tilslutning til gældende lov. En ophøjelse til ubestridt gældende ret af redegørelsens retsopfattelse vil indebære, at udvalget forpligtes til ved behandlingen af alle bevillinger at vurdere, om man ikke herved kommer til, efter den nye definition, at ændre gældende lov. Det vil indebære en ny stor arbejdsbyrde for udvalget, som vil være i eklatant modstrid med den gennem en lang tradition fastlagte opfattelse af politikeres parlamentariske opgaver og tilhørende ansvar over for deres vælgere. Fra en politisk styring af statens udgifter og kontrol med administrationens virksomhed vil en væsentlig del af finansudvalgets arbejdskraft skulle overføres til en juridisk betonet efterkontrol, som i sit væsen mere ligner specialiseret embedsmandsarbejde end politisk virksomhed. Det kan være svært at overskue konsekvenserne heraf i detaljer, men resultatet forekommer umiddelbart vanskeligt at godtage.

Hvis man ser på konsekvensen for revisionen, vil det givetvis betyde en forøgelse af

arbejdsbyrden. Dette er imidlertid nok ikke det helt store problem. Rigsrevisionen er en så stor institution, at den nok vil kunne absorbere denne virkning. Men en anden konsekvens vil navnlig få betydning for statsrevisorernes arbejde. Hvis folketinget virkelig tiltræder en på statsretlig teori baseret ny overordnet bevillingsregel, som finansudvalget skal praktisere, vil den uundgåelige konsekvens være, at statsrevisorerne får pligt til at kontrollere overholdelsen og eventuelt udtale kritik af finansudvalget. Dette resultat vil næppe kunne accepteres, hverken af finansudvalget eller statsrevisorerne uden protest.

III. Spørgsmål om at stille forslag om gennemførelse af lovhjemmel.

Efter mit erindringsbillede foretog jeg kort en konstatering af, at et sådant forslag ville være en klar overskridelse af grænsen mellem revisionens verden og den politiske verden, og at det ikke ville kunne fremsættes uden indirekte at kritisere finansudvalget, hvilket også ville være en kompetenceoverskridelse. Til belysning af konstateringen skal jeg henvise til mine kommentarer til dommerredagørelsen under I.

IV. Spørgsmål om ændring af bevillingslovanmærkningernes formulering.

Det indgik ikke i min indstilling til statsrevisorerne i 1980, at de skulle fremsætte nogen henstilling om en tydeliggørende tilføjelse. Jeg må erkende dette som en klar fejl ved min sagsbehandling. Det er en helt oplagt revisionsopgave at henstille rettelser foretaget, når man konstaterer situationer, hvor finanslovanmærkningerne har en sådan formulering, at de sprogligt set ikke fuldtud dækker de reelle forhold på kontoen. Jeg vil helst undgå at fremsætte efterrationaliseringsprægede undskyldninger eller forklaringer og nøjes med at konstatere, at jeg har begået en fejl, og at jeg naturligvis dybt beklager dette.

(sign)

Knud Jensen